

Valdemar Sejer.

af
B. S. Jagemann.
København.
(Hjortel.)

Da Festligheden i Kapellet var til Ende, og Grev Albert vendte sig for at modtage Klapper og Sværd, saa han med Forbavselse Drengens alvorlige og mandige Ansigt, medens Karl i sine Hælsedronne betragtede det halvbragte Ridderhoved og fattede. „Giv mig Klappen og behold Sværdet, Karl!“ — sagde Grev Albert, idet han slog ham fagte og venlig paa kinden — „du har nu været med mig i Leving, været mig tro mod Baghold og påstod vel paa min Klædning og mine Fanger; hersestredags er du min Væbner og skal bære Sværd og Sjæld ved min Side! Sølvspejlet skal du danse med i Aften! vær flink, at den snart kan blive gylden!“

Karls Øjne tindrede af Glæde; han lysede henrykt og taknemmelig sin ædle Herres og Vaabenmesters Haand; og da han nu fulgte Toget ud af Kapellet med sin Herres Sværd ved sin Side, smilede vel en og anden Ridder ad den halvbovne Knæst, som det lange Ridderhoved slæbte efter paa Stenene; men Karl saa paa dem med et tillidsfuldt Blik, som han vilde sige: giv kun Tid! jeg vokser nok til Sværdet, hvor langt det er. Han var ikke lidet stolt ved at se, at den lille Rigmor med et Glædeshop slap Dronningens Slæb og Klæppe i Hænderne, da hun saa det store Sværd ved hans Side.

Om Aftenen var Slottet paa det pragtfulde oplyst. I Slotskøkken brændte Fakler og Blus, medens Gæsterne tonebe fra Ridderfælden, og Herrer og Damer bevagede sig let og friskt i de glimrende Dansestæder.

Kongen havde opført den første Dans i Ridderfælden med sin Brud, og medens den unge Dronning nu med den hilsigste, fast barnlige Glæde deltog i Fælden og bevarede Junker Strange, Ridder Otto og de anseelige Riddere med en Dans, gik Kongen ud i Slotskøkken for at tale sig og forbyde sig snart i en af de mørke Vindeanger, som vare længst fra Slottet, og hvorigennem Maanen kun hist og her kastede en svag Straale, medens Nipsaans Vindte gennem Gællebueene i Baggrunden. Valdemars Hjerter var belemet. Den Rolighed, han hele Dagen havde maattet tilføje sig, var ham et pinligt Sjølepanser, som han nu længtes efter i Ensomhed at kunne afstøffe. „Storre, rejsfærdige Gud!“ — udbroød han — „saa er jeg da formalet — og forunderlige Tilfælde!“ — med den Skønhed, elskværdigste, den frommeste Guds Engel paa Jorden — hende, hvis blotte Billede jeg sværmede for, som en æffindig Minnesanger, — men nu, med al min Beundring, dog ikke i Sandhed kan kalde min — ikke tænke glad og livsfrisk til mit Hjerter, som min Sjæls fortrolige. Og dog afvinger hun mig en Høstelse, jeg ikke kan nævne: Andagt vil jeg kalde det, hvis hun var og blev en Dronning — et Helgenbillede — en hellig, uomfattelig Tante. Og hende, jeg nu ikke tør nævne, min stolte, helige Valkyrie — hende, jeg stolt og dristig funde hvide med gennem Kamp og Sejer til Udsødelighed og et evigt Naavn — hende, som jeg kunde faane med uendelig Livskraft og virelig Glæde — hende ser jeg nu aldrig mer i denne Verden — hende har jeg forfærget for evigt for — en Dronning!“

Som han halv højt udtalte disse Ord og gav sit belemte Hjerter Luft, ubemærket af alle levende, som han troede, stod pludselig en høj, dunkel og formummet Kvinde i den halvlyse Gang og havde en blinende Dolk imod ham i Maanedstimen. Han bestyrede sig ikke om Dollen; han syntes at se Berengarias høje Stillelse; han saa Diamanter i de dunkle Loffer, men et tørt, fort Slør skjulte hendes Ansigt. I et blaat, flagrende Svandt svævede hun, tavst og truende, forbi ham og forsvandt mellem Gællebueene ved Aaen. Han tænkte og saa kun Berengaria, og i den spændte, underlige Stemning, hvori han var, udtraadte han uvilkaarlig: „bliv, bliv! fordom mig ikke! forlad mig ikke i Brede, skøne uimodfaellige Tyskerinder!“ — Din er jeg dog — din og ingen andens i al Evighed. Om Verdens ædelste Prinsesse, om en Engel fra Himlen kalder sig min Brud og Dronning — dit er Hjerter dog — din er Sjælen for den Uvidendes Ansigt.

Han vidste ikke selv hvad han sagde — han stod med udbredte Arme og saa nu først, han var alene. De hørte han en bestig, klar Kvindestemme, men bævende og, som det syntes, halvbaalt af Graad, lyngte fjært, som fra den modsatte Aabred, med en Blanding af Vildhed og indermod: „Er Hjerter mit, og er Sjælen min, Om Kronen jeg vil ej spørge! — Dantoning! dans med din Brud saa fin! For Lyften Stjernerne spørge. Nu vil jeg læse i Stjernebog Og se de kommende Dage; I Døbet med mig de Stjerner drog; En Gang jeg kommer tilbage. Nu maa jeg danke om Alint og D Og fremme den Magtliges Villie! Naar Volmars Stjerner rødes og ds, Jeg sjunger og danser paa Tulle.“

Sangens sørgmøbigde Toner tabte sig i det fjerne og. Kongen syntes at høre en fjern Klængen i Aaen, som af Aarslag eller som af en stor Fjst, der bevagede sig imellem Sivene. Det gamle Sagn om Havfruer randt ham i Tanker, og han vidste ikke, om han havde vaaget eller drømt. I en underlig vemodig Stemning gik han tilbage til Slottet, hvor Glæden og Munterheden snart nødte ham til at forglemme det befærdelige Væsent.

Da han traadte ind i Ridderfælden igen, for Grev Otto ham i en Runddans forbi, med en lille, venlig Blondine ved Haanden, hvis ufærdanlige Stønhed og Ynde endog ogsaa tildrog sig Kongens Opmærksomhed. Han spurgte om hendes Naavn, og Erkebage Knud, til hvem han afspreidt havde vendt sig, nævnte ham Kirstine af Nise. „Hun er i Sandhed et dejligt Barn, som den unge Grev Otto ikke skulde sætte Grillen i Hovedet!“ — sagde Alerten

— „hun er en Søster til den unge Væbner hist, som danser saa strunt med sine nye Sølvspejlet og svinger Grev Alberts lille Datter.“ — Den tjenstgigtige Alert tab og gik med et listigt Smil til Side, da han mærkede, Kongen var afspreidt og ikke gav Agt paa ham.

Medens Valdemar nu nærmede sig Dronningen og sagde Grev Albert et venligt Ord i Forbigaaende om hans smukke, muntre Datter, traadte Grev Otto ud af Dansen og stødte paa Anfred, som med et staltagtigt Smil bemærkede, at den unge, høfvelige Ridder stod godt hos de Skønhed, saa vel de store, som de smaa. „Ederes lille Dame“ — sagde han med en temmelig verdslig Røst — „bliver vist inden to Aar den dejligste Pige her ved Hofet — endog saa Kongen har bemærket det, og han er en stor Kæmper, vil man sige.“

„Kongen?“ — gættede Otto hastig — „ja saa!“ „Ogsaa for Dronningens Øjne“ — vedblev Alerten — „for den smukke Jomfru Kirstine fundet Naade: Dronningen skal have udbedet sig hende og Grev Alberts lille Rigmor til sin daglige Opmærksomhed. Men I synes ogsaa afspreidt, Hr. Grev! jeg vil ikke forlure eder længer med min Underholdning. Jeg søgte eder kun for at overrette eder en lille, hemmelighedsfuld Seddel, som en ubetændt lyslig skal mig i Haanden og bad mig give eder, naar ingen saa det. Et lille, ridderligt Væsent, tan jeg gætte; men jeg er ikke nysgerrig. I ser, Seglet er helt og holdent.“

„Det fortaar sig!“ — svarede Otto — „et Segl er jo en Helligdom, som vel i eders Haand maa være vel forvaret.“ Dermed tog han hastig det lille Brevstykke og gik til Side for ubemærket at se, hvad det indeholdt. „Ved Ridnat — i Vindeanger ved Aaen — paa Ridderar: og Tro!“ — stod der med store, latinske Bogstaver og uden Naavn eller Mærke. Otto forvarede Sedlen og længtes staalmodig efter at erfare hvad det uventede Stævnebøde skulde sige.

Saa snart Dronningen nu saa sin kongelige Brudgom igen, gik hun ham glad og venlig i Møde. Hun syntes ikke at bemærke, at han var afspreidt og forstomt; hun troede ham rolig og tilfreds, som hun selv var. Hun vidste ikke hvor glad og lykkelig han kunde se ud. Saaledes som hun først havde set ham fra Stibet, da han tumlede sin vilde Banger paa Sandet, saaledes saa hun ham nu ikke mer; den lykkelige Brudgoms Billede saa hun dog ikke heller; men den dybe Alvor i det magtige Kongeansigt troede hun nu en Gang for alle maatte være hendes kongelige Brudgoms ejendommelige og uforanderlige Væsen. At han errede og agtede hende højt, havde hun set; hun havde set den strenge Helt hjerterlig bevaget ved hendes Modtagelse, og hun tænkte og fordrøede ingen større og bestyrtede Kærlighed, end den velvillige, hvormed han saa øjensynlig ubemærkede hende fremfor alle.

Kongen havde vundet Herredømmet tilbage over sig selv og sin Sindssvæmming; han greb nu det flydte Vindbæger, og det lyttedes ham endog for Folkets Øjne at lyne glad og lykkelig. Derfor hed det ogsaa i Folketsangen, som en rask Vædning sang i Slotskøkken:

„Saa druffe de deres Bryllupshøjtid Udi saa god en Stund; Kong Valdemar og Dronning Dagmar Saa vel hjerterandre und.“

Der glædtes ved baade store og smaa, Den fattige med den rige; Der glædtes Borger og Bonde mest Af Hjertens Grund tillige.“

Enhver havde nemlig ved denne Bryllupsfest fri Adgang til Slottet, for saa vidt Plads og Orden tillod det, og for dem, der ikke kunde rummes i Slottets store Sale, var Slotskøkken indrettet til en stor Bryllupsfæl med Fakler og Blus, lystig Søl og Dans og Overflod af stærkt Æl og Mjød. Der forlystede sig især de ringe og fattige blandt Almuen. At det ogsaa fornemmelig var denne store Del af Folket, som glædede sig ved Dronningens Ansigt, og at det var Ansiget om hendes fromme Sind og Folkets Haab om fredelige og lykkelige Dage, der gjorde Glæden saa stor og almindelig, dette vidner nok om det følgende Vers af Folketsangen:

„Hun kom uden Lyng, hun kom med Fred, Hun tom goden Bonde til Lise, Havde Danmark altid saaanne Blomster, Man skulde dem ære og prise.“

Da nu Bøgrene gik rundt i Ridderfælden, og det høje Brudepar's Slæb led højt og glædeligt, under Trompeternes Klang, i Gallerne som i Slotskøkken, stemte fast alle Tilbedeværende med oprigtig Glæde hvad Vædningens sang og hvad Folket siden ofte gentog:

„Krist signe de unge Vædlinge to! De længe maatte sammen lede! Guds Ord, Retfærdighed, Dom og Stel For hver Mand at haandhave; — Den Frelsen kom af ædle Vædningens.“

Midt under den almindelige Glædestommel syntes Valdemar at høre et dybt Suf i Nærheden af sig; han saa sig om og troede at skimte den samme høje tilfjærede Kvindestillelse, som han først havde set ved Aaen og som nu hastig forsvandt mellem de lystige Bryllupsstæder.

Dansen var ophørt i Ridderfælden, og Brudeblyssene udsatte. I Slotskøkken ved Aaen gik Thorgejr Dana skjal alene i stille, søvneriske Drømme og saa hvorledes Maanen og Stjernerne spejlede sig i Strømmen. Den skønne, fredelige Fjst, Tonerne fra Ridderfælden, Skinet af Brudefaterne gennem det unge, grønne Lev, Dronningens milde, fromme Ansigt, Sangen og Vinen i de blinende Bægre og fremfor alt de dejlige Brudepiger havde fremkaldt saa mange skønne og venlige Billeder i den spilelaarige Skjalds Sjæl, at han ikke kunde tænke paa Søv og Hvile den Nat. Af alle de ædle Mær og Fruer, han den Dag havde set, var der dog ingen, som det saaledes havde glædet ham at bestue, som Dronningens selv og de to dejlige Brudepiger, der havde baaret hendes Slæb. Hvert Syn svævede ham endnu for Øje, som den hellige Agnese, baaren til Himlen af Guds Engle. Hoop han havde sjuget om den højmiste Prinsesse den Dag, han ved Kon-

gens Bord første Gang saa hendes Billede, uden at vide, hvis det var, erindrede han sig nu igen, og hvad han da, ligesom i en profetisk Drøm, havde anet, syntes ham nu at være gaaet i Opsyndelse. Folkets Glæde over deres fromme fetsenaarige Moder syntes ham saa rørende og skøn, og Billedet af hendes kærlige Modtagelse ved Aften stod ham saa levende for Øje, at han nu i Ensomhed digtede og sang hin venlige Vise, som Folket siden saa ofte og gerne gentog og hørpaa Dantødet var:

„Der sejler Hr. Strange med Dronning Dagmar!“

Som den stille Thorgejr gik saaledes, halvt drømmende, halvt lyngende, ved Aabredens, hørte han pludselig Klirren af Vaaben i Vindeanger. Han greb hurtigt sin korte Daggert og ilede efter Kongen. Snart saa han tre Sværd blinkende klirrende i den halv oplyste Gang og kendte den lette, spinkle Grev Otto, som forsovarede sig kært og iorigt imod to store Karle, der saa ud som fremmede Jægere. Thorgejr for til med hovedet Daggert; men inden han kunde naa de kæmpende, saa han den ene af de fremmede Stilmænd falde til Jorden for Ottos Sværdslag og den anden styrte sig ud i Aaen og svømme.

„I jammerlige Riddinger!“ — raabte Otto — „gjaldt det mig eller en anden?“ „Velbaarne unge Herre!“ — svarede den saarede Jæger — „det gjaldt saadist en anden — det gjaldt mig arme Djævel — staa mit Liv! jeg kom i et fredeligt Vrind — skal vi drifte forlig og godt Kammeratskab igen? — jeg vil være en Slingel, om jeg hænger jer, naar I kommer og spionerer hos os! — hjælp mig for gammel Benstabs Styld — jeg forbløder mig!“

„Er det dig, gamle Vædning! ja saa!“ — sagde Otto og rev sin fine Lintrave af — „til dermed Blødet, gamle Slingel! og lad mig saa bære dit fredelige Vrind!“ „Lutter Venst!“ — bandte den gamle Drukkenjolt — „lutter kristen Kærlighed — Gratulater og Omfællner — men det er Takten, man faar hos de fore!“ Otto vidste ikke, om det var Forsillelse eller om den underlige Karl endnu var halvt beruset. Hjælp mig den samme Karl op paa Slottet!“ — sagde han til Thorgejr om stod tavst og forundret ved hans Side — „det er en gammel Bekendt, ser jeg — han mente mig det saa godt, aa jeg næppe kan røre min Arm. — Lever han, skal vi tot saa Sandheden ud af ham.“

Thorgejr tog nu den svære Jæger ved Skulderen og det rødhævede Hoved. Otto tog ham ved Benene, og saaledes bare de ham op mod Slotsstærnet, medens han brummede afbrudt mellem Tandene og kaldte sin Kammerat for en Slingel, som havde ladet ham i Stikken. „Havde Bryllupsstillet ikke været stærkere end jeg.“ — tumlede han — „havde jeg vel faaet den Vædning ved Bingebelet, der nu har mig ved Stølerne!“

„Troede du, jeg var en Jæger eller en Jomfru, som nan kunde fange og bortføre?“ — sagde Otto — „jo det var et smukt Stævnebøde! — derfor skal den fordomte Alert staa mig til Regnskab, var han saa Erkebage og kongens Strikstæber til Gange!“

Derpaa forsvandt de mellem Vindene.

Tredie Kapitel.

Tidlig om Morgenen efter Brylluppet var der stor Jollestimmel paa Ribe Bæde, for at se Kongen og Dronningen drage til Ottefangen i Domkirken. Kongen red ikke paa sin hvide Hingst, som sedvanlig, men sad i den yndne Karm ved den dejlige Dagmars Side. Under det almindelige Glædesraab nærmede en gammel Bonde sig den kongelige Karm og sang højt og tydeligt:

„Stal Bonden bag Bleden syng, Hun gange foruden Lyng! — God Villie drager stort Læs til Byes. Stal Kroningen Sejer vinde, Han ej vore Hænder binde! — Et bunden Hund bider mange Dyr.“

Kongens Ansigt blev mørkt ved den Vise, som han ikke for første Gang hørte. Dronningen spurgte om, hvad det var, man sang.

„Det er den gamle Vise om Plovstatten“ — svarede Valdemar misforstøjet — „dermed er Bonden ikke tilfreds, og jeg har været nødt til for den Sags Styld at lade nogle oprørte Bønder fængsle paa Vordingborg. Hin Graastag vil nok gøre dem Selskab. Rør til!“ — raabte han til Kæmpenden, og snart overbevædes den gamle Bonde med sin Sang af Vognens Rumlen og de nysgerrige Tilskueres Glædesraab.

Da Kongen kom tilbage fra Ottefangen, var han særdeles mild og sagtmøbig stemt. Den fromme Erkebisp Andreas havde efter Kongens Ønske hert hans hemmelige Striktemaal og meddelt ham og Dronningen Sakramentet. Ingen anden vilde Valdemar betro den Hjerterhemmelighed og den Strid i hans inderste, som foruroligede ham. Den gudfrygtige Erkebisp havde ogsaa med Varme grebet denne Lykkelig til at lægge Kongen paa Hjerter alt, hvad han troede der kunde bringe Fred i hans Sind og hjælpe ham til at overvinde hin fortærende Lidenskab, der truede med at gøre hans fromme, uslybige Dronning til et Offer for hendes æble Tilid og Hengivenhed.

Med en anden Kærlighed i Hjerter, bluedes Valdemar ved at stufte den rene Sjæl, som havde hengivet sig til hem. Han vidste intet bedre Middel til at overvinde sig selv, end at styrte sig i en stor Kamp til Kronens og Kristendommens Værel! han havde derfor, som Bod for sin lønlige Værel, fuldt og fast besluttet et Korslog til det hellige Vistland. Denne Bestumning havde Erkebispen paa meget mere bekyrket ham i, som det længe havde været den fromme Herres eget inderlige Ønske, at se Kristendommen grundfæstet hos hint forvildede Folk og at kunne beskytte dens Bekendere og Udbredere mod Bold og Overlast. Da Kongen efter Ottefangen var ene med den unge Dronning, tryktede han hendes Haand med Hjerterlighed, og inden han meddelte hende sin Bestumning, opfordrede han hende til, efter Landets Stit og Brug, at forbre den saakaldte Morgengave eller hjerter Ønske hun heist vilde se opfyldt og hvis Opsyndelse det stod i Kongens Magt at glæde hende med. „Lad eders Bøn ikke være

ringe, min ædle, dyrebare Dronning!“ — tilføjede han — „og und mig den Glæde at give eder det første Bevis paa min Hengivenhed!“

Den fromme Dagmar betankte sig ikke længe. „For mig selv har jeg intet Ønske, min kæreste Herre og Konge!“ — sagde hun — „thi jeg tvivler ikke paa, at I jo har mit hjerteligst tær og vil bevare eders kærlige Villie for mig saa længe Gud under mig at leve hos eder og det gode danske Folk. Men siden I tilfkaar mig en Bøn, saa rinder der mig et Ønske i Hu, som jeg gav min fromme, gudfrygtige Moder, da vi lilees. Der sidder en Fange paa et af eders Slotte, som har fortjernet eder saare, og som skal have oplagt farlige Raad mod Riget og Kronen under eders høf-fallige Broders Regimente. Han blev tvungen og fangen af eders magtige Haand og har nu længe bød et haardt for sin Vildfarelse. Lad Naade gaa for Ret, og giv eders Frænde, den uheldige Bisp Valdemar af Skibsig, nu fri af Fængslet for min Bøns Styld! giv ham tilbage til Slægt og Venner — og han vil vist aldrig forslynde sig imod eder!“

Kongens Ansigt havde forandret sig mærkeligt. „I stille med den Bøn, min ædle Dronning!“ — sagde han mørk — „kommer Bisp Valdemar ud af Sjøborgs Slot, gør han eder til Enke, inden Aaret er omme. Selv den bellige Fader har jeg naaget Opsyndelsen af denne Bøn; det er en farlig og vigtig Sag, som jeg endnu i det mindste et Aar maa betænke mig paa.“

„Kongens Liv, som deres Hjerter, er i den almagtliges Haand!“ — svarede Dagmar. — „Kom min første Bøn i Hu, naar Herrens Ord i eders Hjerter tilliger eder det! Jeg har imidlertid en anden Bøn, som I viselig vil opfyldte for Guds Styld og for hans Styld, som var alle fattigens Formunder og Træster: giv de fattige Bønder fri for den Plovstaf, som trætter dem! og giv de Fanger løs af Jernet, som for denne Sags Styld i deres Nød og Trang har forglemt deres Lydighed mod Loven og dens strenge Haandbævere!“

„Et slet Eksempel for Oprørere!“ — sagde Kongen — „dog ser jeg i denne eders Bøn, min fromme Dronning! et stort Bevis paa eders moderlige Kærlighed til Folket — det skal se om I onsker!“

Dermed ringede han med Svøkkloffen, som stod paa Bordet, og gav straks Befaling til, at Junker Strange skulde vente ham i Vokammeret. „I taite om Herrens Ord i vort Hjerter“ — vendte han sig nu atter til Dronningen — „og det glæder mig, at I saaledes nævner det høje, uimodsigelige Raad, som bestemmer ethvert Menneskes Id og Gerning i Verden. Derfor kan jeg nu ogsaa, uden Frygt for at mistydes af eder, betro eder, hvad jeg anser for Herrens uimodsigelige Røst i mit Hjerter, og hvad jeg i Dag har lovet Gud og vor Frue.“ Og nu aabenbarede han hende sin Bestumning, ufortøvet at drage til Vistland med Erkebispen og Hæren, for at bestitte de forfulgte kristne der og fremme Ordets Udbredelse blandt de vantro.

Dagmars klare blaa Øjne opfyldtes med Taarer; men hun sagde intet Ord for at holde ham tilbage eller røre hans Bestumning vakkende. — „Drag med Gud, min ædle Herre og Konge!“ — kaldte hun ham — „var det til en verdslig og forvængelig Kamp, I broa, vilde jeg sørge — nu maa jeg glæde mig, om eders Bortgang og Fare end toster mig Taarer.“

Valdemar sluttede hende bevaget i sine Arme. „I eders rene, fromme Haand“ — sagde han — „betrør jeg med Lynghed Kongepiet i min Frænderelse: i Epibsen for Rigets Raad fyre I nu viselig Folk og Land, medens jeg søger for Kronens Værel og opfylder mit Ønske!“

Dronningen betragtede ham med et vemodigt prøvende Blik. „At, min allertæreste Herre!“ — sagde hun mildt advarende — „er den verdslige Kronens Værel og Glans der kun ikke dyrebare end den evige Livens Krone, vi ogsaa her maa trægte efter! I har et stort og magtligt Hjerterind, min kære Brudgom! men deti har I ogsaa en stor Fristet at belæmpe. Fortæres ikke paa mig, fordi jeg ikke kan fordølge eder denne min første, faste eneste Bestumning! hvad gavne det os, kæreste Herre! om vi vandt den ganste Verden, med led Stæde paa vor udbedelige Sjæl!“

„Du kære, fromme Præstinde!“ — svarede Valdemar og smilede — „havde du ikke været Kvinde, var du vist bleven Bisp eller Pave. Her bød nylig en gudfrygtig Mand i mit Rige, som var saa hellig, at man tror, han kunde gøre Mirakler; han har ofte sagt mig det samme; oor gode, fromme Erkebisp formaner mig ogsaa flittig til Selvfornægtelse og Ydmyghed: men hvad hjælper det alt? Verden kræver sin Ret, og Falken bliver aldrig til Due. Naar jeg tror mig ydmygt, mærker jeg dog altid, at jeg ikke er født og baaren til at hænge med Hovedet, men til at knekke rask og fri over Hoben og røre mig magtig i den Verden, jeg har for Øje. Jeg tilfkaar det; jeg er endnu et uroligt og heftigt Verdensbarn, som ikke kan nøjes med det himmelske Rige, men vil have Kronen og Herligheden med i denne Verden. Dog lad det ikke angste dig, min fromme Dagmar! jeg taber derfor ikke den Herligheds Krone af Øjne, som jeg ikke her kan give, men som dog ene laaner alle Kroner paa Jorden deres rette Lys og Glans.“

Med disse Ord forlod Valdemar sin fromme, elselige Dronning og gik til sit Vokammer, hvor Junker Strange allerede ventede ham. Opsyndelsen af Plovstatten og Fangerens Løsgivelse paa Vordingborg var vel det første, Kongen had sin tro Ven og Naabgiver sætte i Været; men han havde endnu et andet fortroligt Ord at sige ham. „Kære, trofaste Strange!“ — sagde han — „du har kendt mig fra jeg var lille; du har været et taugt og tro Vidne til alle mine Daarligheder; ogsaa den sidste bevarer du i dit tro Blyst. Lad den være død og magtesløs! — tilintetjær hint lidenskabslige Vædningens, jeg sendte dig! — Du havde desværre Ret — du tænkte mit ustabige Hjerter bedre, end jeg selv; men jeg vil tvinge det til Stædighed og Trofasthed; og bliver jeg end aldrig en lykkelig Gemal, uslyf-felig skal den uslybige Dagmar dog ikke blive for min Styld. Hun er meget for from og god til mig, det tilfkaar jeg; og nu ser jeg vel, vi passe sammen som Ærn og Due; men — vil Gud og den hellige Knud, skal hun dog aldrig fortænde, at hun forlod Fader og Moder og blev Drenns Brud i det fremmede Land.“

(Fortættes).